

Tar Károly Hazugság kaszál

Követ törünk egyre apróbb darabokra,
láthatatlan minden dolog mikrónja,
szakosodunk és koronként átfestjük
a történelmet,
mindent.

Holnapra felejtjük a tegnapot,
kitaláljuk a menő múltat.
Barabbás volt a sokadik Jézus
Luther 95 pontja nem fért a
templomajtóra,
talpra nem állított minket
a Múzeum lépcsőjéről
az öreg Petrovics vitézlő fia,
a nagy októberi forradalom
nem volt nagy,
nem volt novemberi
és nem volt forradalom,
a bajszos Acélt apjuknak
hiába hitték
a megtévesztett proletárok,
nem szükségszerű volt
a Gulág
és a „nesze semmi, fogdd meg jól”
nem jön el,
hova fér minden gyaur és iszlám,
kövér és apró szentekkel
tömött a mennyeknek országa,
virtuális térben madár a lelkünk,
hitünk sokasodik,
apritják nyájas akarnokok,

porlik mint a szikla,
markunkból kimossa a nemlétező idő,
magunkra tükörben sem találunk,
igazi jelenünk, ha volna,
eltűnik velünk.

Hazugság kaszál gazos mezőnk alján!
Ördögnek se kellünk,
el nem visz soha,
ő sem más:

teremtett Teremtőnk fura fia,
vigyori testvérünk, bátyuskánk,
ha vagyunk s leszünk...
Mik vagyunk?
S lennénk
eszünk és lelkünk szerint
végre valakik.
Reménylett maradék halálunkkal
lehetnénk Ő maga!

A magunk ünnepe

Minden napunk cikornyás ünnep-
Evés, ivás tivornyás ének,
nagy disznóságaink talmi tora,
magunkfelejtés, cifra búbánat,
Fajzott császárkodásaink sora,
Felültetnek cifrázott gebéjére
a múltnak, terelgetik a szegényt:
búbánat takarója melegítse
nyájszellemét, s fölötte nyeregben
uralkodója messze hangzóan
Dalolja paposan lágy énekét.
„Lesz még ünnep a világon?”
A kérdés mindig örökké a miénk,
a jelen rója az idő falára:
Az ünnep mindenkor a gazdagoké.
Szegénynek nincs egyebe: csak tora.

